Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب ځانګړنې

کتاب نوم: خوږ درد

لیکوال: رضوان الله نیازی
تلفون: ۰۰۹۸۹۱۷۴۵۰۸۴۵۵
ډیزاین: شرافت نیازی
کمپوز: حسیب الرحمن
پښتیې: الفت صافي
کال: ۱۴۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

مننه او کورودانی

مننه له ډاکتر ناظم «نیازی» انجینر یاسر «حمیدیار» څخه

خاص کورودانی له علی «صافی »او شاه جهان نیازی څخه چې زه یې

د شاعرۍ په ډګر کې ډېر هڅه ولی یم

له ګران ورور عرفان نیازی څخه چې د کتاب ملاتړ یې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خـــوږ درد څـو خبرې

د دردمنو احساساتو شاعر رضوان نیازی په دې ټولګه کې د زړه هغه نغارې وهي چې د هر میین انسان درد راویښوي د ده شاعري د ښتیني میین د ژوند نه راټوکېدلې ده داسې ژوند چې په هره کرښه کې یې د یو دردمن میین د درد سیوری پروت دی

رضوان د دردمن ژوند له سختو څپو سره لاس او ګرېوان پاتې شوی او همدا تریخې تجربې یې په شعر کې د اوښکو په څېر رڼې او ښتینې انځور کړې دي د ده کلام سختوالی نه لري د زړه له تل نه راپورته شوی آه دی چې کله د مینې په نوم کله د بېلتون په نوم او کله د وطن د درد په نوم غږېږي.

د دې ټولګې هر بیت د یوې ماتې خاطرې کیسه ده لوستونکی داسې احساسوي لکه د یو غلي ماښام په چوپتیا کې چې د شاعر له زړه سره ناست وي او د هغه نه ویل شوي دردونه اوري د رضوان نیازی شاعري غمجنه ده خو دا غم کمزوري نه بلکې د ژور احساس وفادارۍ او انسانیت نښه ده

زه باور لرم چې د ده دا ساده خو دردناکه ژبه به د شعر مینه‌وال د فکر او احساس نوې نړۍ ته بوځي او د پښتو ادب په ډګر کې به د یوې ښتینې او دردمنې شاعرۍ په توګه خپل ځانګړی ځای ومومي.

درنښت

سیلاب نیازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خواږه خواږه یاران دې رانه بیل کړه
غـریـبـۍ قسم په خدای که دې ښنمه

چـېـرتـه تللې یـې خفه یې رانه ولې
خـوشحالې قسم په خدای که دې ښنمه

د غـرڅـې غوندې تیرېږې څه په منډه
په ځـوانـۍ قسم په خدای که دې ښنمه

د جنت په شان وطن دې په ما پرېښود
مـزدورۍ قسم په خدای که دې ښنمه

له مسجـد دې میخانې ته ورروان کړم
عـاشـقـۍ قسم په خدای که دې ښنمه

چې واده شـوې بیا پوښتنه دې ونه کړه
لـیـونـۍ قسم په خدای که دې ښنمه

له رضـوانـه دې نور لاړ ده ورکه کړې
شـاعـرۍ قسم په خدای که دې ښنمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې زه پســـې برباد یمه رضوانه
چېرته زه به ورته یـــــاد یمه رضوانه
خـــدایــه ستا دغه بنده زما نصیب که
بـــې لـــه ده به کـلـــه ښاد یمه رضوانه
زه به ډېـــرو دله ګانــــو ومِ خوړلای
مور دعا ده چـــې اباد یمه رضوانه
یو ستا نوم په لاس لیـــکلی شم دلبره
نور خو ښه پوخ بیسواد یمه رضوانه
ټک وهلی یم جانان د زړه په ســــــر
زړه په سر لکه فولاډ یمه رضوانه
خلکو مړ نه یم ژوندی یم تر ابده
فدایي زه د جهاد یمه رضوانه
شاعري زه د قام ولس لپاره کـــــړمه
دمظلوم دخولې فریاد یمه رضوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورځی نه وي خو په شپه کـــې راسره
د چا یاد دی په سینه کـــــــې راسره
نیمایي عمر مې تاباندې برباد کړو
نیمی نور ده میکـــــــــده کې راسره
زهر خورمه چې بیغمه شم هــغې نه
نه هیریږي په نشه کـــــــې راسره
ځنکدن کې چې پوښتني ته رانغلو
پری یې نــږدی جنازه کې راسره
ځمکه نه چاودي چې روغ ورننوځم
پلار یې ولیدلـــه روژه کې راسره
پلار می ویلې ته غم مه کوه رضوانه
خیر راضي به شي جرګه کـــې راسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

گڼه شـــــــــوې د باران په هوا ته يې
په هر څه مې داسی خیال وي چې دا ته یې

بل څوك نشته چې په سترگو مې لاس کیدي
دا دی ومــــــــــې پېژندلې ها ها ته یې

په جنت کې به د شیخ خوراك مڼې وي
په جنت کې به خوش رنگې زما ته یې

په خوله باندې مکرجن تبسم زه یم
او په سترگو کې مې غلې ژړا ته یې

له تا پرته مې ډېر خلك کړل خبر چې
په ایران کـــــې زما یو تنها ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره چېرته یې ته راشه چې دې واخلم
د پیسو مې انتها ده او ته نه یې
په غربت کې چې تا لاړ وه جدا کـړې
نن مې ښه ډېره دنیا ده او ته نه یې
اوس چې دغومره مالدار یمه مورجانې
برکت ستا د دعا ده او ته نه یــې
دوه می ښځی اوپنځلس مې بچیان دي
دریم واده مې هم سبا ده او ته نه یې
د خپلوانو مې حساب راځخه هیر دی
حجره ډکه له هر چا ده او ته نه یـــــې
اجازه راکړه چـــــې ورشمه ګودر ته
انتظار راته لیلا ده او ته نه یې
وزیره ګیلامنه ای د قوم په ننګ شهیده
خبر یې لراوبر یو پښتون نخواده اوته نه یې
راغلې دې د قبر سر ته ناسته ده رضوانه
مورسره دې لور هم په ژړا ده اوته نه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه به دومره پیسې وکړم لخیره
پردي څه چې به خپلوان راپسې غاپي

زه چې کله جانان ونیسم له لاسه
بیا په لاره رقیبان راپسې غاپی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــې زه درنه دیدن غواړمه ماته کړې بهانې
رقیب ته یـــــې ولاړه هره ورځ د بام په سر

رباب مې خرسومه کاتکي ټوپك پرې اخلم
رقیب او جــــــانان ولمه جوړه په دا ټټر

رضوانـــه یارانو کې خومو هیڅ ګټه ونکړه
یاران راټولومه ځو ډېر لرې په چـــکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ژوند راسره لږ غوندې وفا وکړه لالیه
وعده که تا له ما سره رېښتیا وکړه لالیه

چشمانوته راوړمه ستا رانجه له کوه قافه
که یوځل دې په مړو سترګو خندا وکړه لالیه

جیګه نرۍ پزه یې ده غټې غټې سترګې
ریبارراته کیسه دې شپې ستاوکړه لالیه

شونډې په شو نډو راته کېښودې پرون
روژه کې یې په ما غټه ګناه وکړه لالیه

ربه لیونۍ یې کړی زما د زوی په شان
مورمې په لمانځه درته ښیراوکړه لالیه

په نیمه لار دې پرېښودلو یاره مطلبي
رضوان سره دی ډېره ناروا وکړه لالیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دغسې که هاغسې که رنګ دی او کــــــه بنګ دی
زما خوخ دی جانان مې خیر که تور دی غنمرنګ دی

که چا هم چـــــــــېرته ولیده خبر یې ماته راکـــــړه
غتې غتې سترګـــــې د چنار په شانـــتې دنګ دی

رضوان که مشهور دی ښه لوفر په ټول کــلــــــي
اخلاقو نه بادشاه دی او په خوی باندې ملنګ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

واده ده او ساقی شرابان مفته ورکـــوي
جامونه رنګارنګ ورکول کېـــږي میخانه کـــې

یو ځوان په کې د خپلو ارمانو جنازه و کـــــــړه
یو ځوان له ډېره درده نن ګډېږي میخانه کـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موږ دي تباه کړلو تباه شي غریبۍ وخ آی
ای د نامردوبـــي غیرتو احتیاجۍ وخ آی

خلك چکر ته ځي میلې کوي ساعت تېروي
درته حیران شوم تش جیبه مفلصۍ وخ آی

د خدای خدایي منم بیشکه دی پاچا د جهان
رب مـو دي ساتي د بنده له بندگۍ وخ آی

قربان قربان به یې کول تهول بې وفا وښتل
لعنت لعنت او بیا لعنت په دې یارۍ وخ آی

د خوشحالي خپلوان زخت زیاد دي د خفگان په شمار
کاکا مــامــا عمه خـاله او ورورولـــــۍ وخ آی

بس ددی ژوند نه نور بیخي رضوانه تنگ راغلمه
کـاشکې حلاله وی نشه یا خودکـــشـــۍ وخ آی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې لـــــر او بر پښتنو پورته شی لاریون وکړی
مړه ضمیرونه مو راویخ کړی لږ غبرګون وکړی

په سیاست نه کېږی نه چا په سیاست ګټلې
په سوال زاریو او نه چا په سهولت ګټلې

ازادي غواړي سربښندنه او غیرت پښتینه
امان الله غازی په شانتې لوړ همت پښتینه

په میاو میاو نه کېږی زمري غوندې غړمبار شروع کړی
وسلې راواخلی پـــه پنجاب باندې بمبار شـــروع کړی

نوم او نشان يې دنقشې نه ورکول په کار دي
د ګلخانانو هــم له دوی سره وژل په کار دي

رضوانه کله بـــــــه اباد وزیرستان ووینم
چې لر او بـر نه وی ازاد پښتونستان ووینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

گودر نه راغله په ژړا اخ خی
ویلې خبر مـې شو لالا اخ خی
په ژړغوني غـږ جانان وویل
جرګه راولیګه سبا اخ خی
هغه چې ما ورته ورکړې تحفه
جوړه اغوستې یـې نن بیا اخ خی
مور مې ویل هغه جنۍ درته کوم
هغه جنۍ چـــې خوښه ستا اخ خی
که دمنصور غوندې په دار شمه
بیا به هم ویمه چـې لیلا اخ خی
نه ورور وژنه وی او نه جنګونه
په اتفاق وی پښـــــتونخوا اخ خی
زه بـــه دا ستا د پښو خاورې شمه
رضوان ته وکړه موری دعا اخ خی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تکليفونه راکوه حساب يې نيسه
خير دی اوس مې ځوروه حساب يې نيسه

واده شوې ليلا بيا مخې ته راغله
بيا يې غم کړه راتازه حساب يې نيسه

ای رقيبه جانان تاته مې در پرېښود
اوس يې ته ونازوه حساب يې نيسه

ګناهونه خو دې ډېر دنيا کې وکړل
رب ته ورغلې بنده حساب يې نيسه

تا ويلي وو چې راشه ديدن وکړه
بيا دروغ ده ستا وعده حساب يې نيسه

کال پوره دې شو رضوانه خو رانغلې
مسافرۍ دې ده اوږده حساب يـــې نيسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مرګ په اخطارو به رقیبانو یرولم
ګیله مې په یو شعر کې له خپل یاره کړې وه

زماهم دې منصور غوندې هیڅ ترس زړه کې نه وو
د لر او بر نعره چــــې مــې تر داره کړې وه

نو ولې دسمال ورکه دې کاکا زوی ته واده شوه
وعده خــو تا لـــه ما سره ریباره کړې وه

په کومو سترګو ځوانه ته به خدای ته ودرېږې
زنا چــې تا دنیا کې ښه بې شماره کړې وه

په غاړه چــې پرته ده ستا څلور کونجه دنیا
په قبر کــــې دې څه بهانه مالداره کړې وه

بچیه تعلیم وکړه دوطن په ننګ شهید شه
دغه خبره مـــاته مې خپل پلار کړې وه

بنګ سګرټ نصوار په ما تاثیر ونکړو رضوانه
نشو ته مــــې شروع چې د کوکناره کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه مې دغه خپله ملنګي پيره
نه ورکوم ستا پر بادشاهي پيره
چرته که مې دعا د مور قبوله شوه
ته به بيا کوې زما غلامي پيره
چا چې پــــه تنګسه کی زه پریخی وم
معاف مې دې کړي بيا دې نه راځي پيره
ګرځي بې پروا چې په جهانه کې
دا عادت مې خوښ دې ليوني پيره
ټولې ياراني اوس دې مطلب شوې
مرګه راشه تېر له زندګۍ پيره
عشق د مجنون او د ليلا منم
دروغ د نن سبا دا عاشقي پيره
چا مې که جانان ته پورته وکتل
وژنمه يې ټول خانه داني پيره
يو ځای مو زهر وخوړل رضوانه نن
منځ کې مـــــو راتلله جدايي پيره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــن يې بيخي خراب کړم
ای زندګي خراب کړم
نن د ساقي ميلمه وم
جام خوماري خراب کړم
د ځان نه ډېر خوږ راته
يــار مطلبي خراب کړم
ښــې ورځی رانغللې
کرښو دې تندي خراب کړم
بيګاه رضوانه د شپې
يـــو سګرټي خراب کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دیارانو دوکو ډېــــــــر کړمه هوښیار زه
نور نو بس ده مجبور بیله کړم ترې لار زه

نن چې زه په خپلو وینو کې لت پت یم
وخت به راشي خیژوم به دې په دار زه

د ادې تهول ارمانونه بــــــــــــه پوره کړم
چیرته خدایﷻکه کړم یو واری لږ مالدار زه

پــــــه وړو وړو نشو هیڅ نه هیریږي
بنګ نشې شروع کوم به کوکنار زه

د رضوان زړه چې دې مات لکه شیشه کړه
که په لاس راغلې نو کړم به دې سنګسار زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان ته حیران یم چې دا څه کومه څه کومه
هر ډول پیښې مې په خپله په خپل زړه کومه

غرقه نشه ساقي خانه او د شرابو بوتل
لار کې روان یم مسخرې په ژوندانه کومه

ته یا قربان وکړه ساقي قسم په خدای یو ځل
زه تــــــــــر سهار درته کینمه تېرې زه کومه

شپه مې شبګیر کړله تصویر سره خبرې کوم
ورته کیسې د بـــــــــې وفا د بیلتانه کومه

رضوانه زړه راته بیګاه په ژړغوني غږ ویل
نوره توبه ده مینه نه کومه نه کومه نه کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم او درد د غریبـــۍ ژوند او ژړا ته
کاشکې هیڅ نه وی راغلی زه دنیا ته
زما هـــــم نوې ځـــواني نري بریتونه
خو په یوه سترګك يې پورته کړم هوا ته
د مات شوي زړه تاوان له چانه واخلم
زړه مې وسپارمــــه بیا کومې بلا ته
یو جدا شوې بل دی تور راباندې کېښود
زه نو وژاړمه ســـتـــا کومې نـــاروا ته
ته نو زما د حاله څـــه خبر یـــې یاره
خدای دې مه مجبوروه د غم خندا ته
إن شاء الله زه به پـاچا شمه دې زړونه
ضرورت لرم دې مـــــور یوې دعا ته
وفا نه ده پاتې هیچا کې قـــسم ده
رضـــوان ووایم د زړه رازونه چاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرېږده چې ښه وځورېږو مونږ نو د چا څه کېږو
خلك د دنيا دي مړه مونږ د دنيا څه كېږو

خدايه مونږ غريب خلك قيامت كې چېرته هېر نه كړې
دلته هم خانان هوسا دي مونږ دهـــــوسا څه كېږو

شپې دې يو ظالم له قبره ډېرې چيغې راغلې
ده به په دنيا كـــــې ويلې مونږ د الله ﷻ څه كېږو

ټول ياران مې وايي راته ډېر بـــې وفا شوى يې
تاسې وفادار ښه يې يار مونږ د وفا څه كېږو

مور مې راته وايي هر وخت رب دې كړه پاچا رضوانه
مورى ستا دعا پكار ده مونــــــږ د پاچا څه كېږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځه بیغیرته عاشقي وه پریخې مې ده
د ایزیلوډ انډیوالي وه پریخې مې ده

د بې وفا خلکو یاری وه پریخې مې ده
د بنده ګانو بندګی وه پریخې مې ده

دغه د نن بدماشان ټوله ویریدل به له ما
زما یو وختی لوفري وه پریخې مې ده

زما دې سر قاتلان ټول زما یاران وو صیبه
ای دې نامردو اشنایي وه پریخې مې ده

رضوان وی دا خبر زما هغې ته ورسوی
دا ستا یاری خو بازاری وه پریخې مې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږ د یو بل نه بغیر داسې ګوزاره شروع کړه
هغه وادۀ شوله اومـــا واپس نشه شروع کړه

چا رانه سوال د بربادۍ وکړو چــــــې څه ته وایې
ما لږ شان سوچ وکړو او بیا مې ستا قیصه شروع کړه

اول وه شوخه شوخه بـیـــــا آترې شیخه جوړه شوله
چې ئې په ځان مئین کړم مــــا نه یې پرده شروع کړه

دا چې مـــــــــا ولیده له ژوند او ځواکه اووتمه
ما نور کارونه پرېښول ما د هغې نندارہ شروع کړه

چا چې بلاك کړی وم چـــې قرض رانه اونه غواړي
اوس چې لږ ښه شوم نو واپس یې رابطه شروع کړه

چې ستا د سترګو اشارو مې زړه مایله نۀ کړو
بیا دې ښو یاره زما پـــه زړه حمله شروع کړه

دا میکدې سندرې جام او ګیلاس پرېږده راځه
نفلې روژې ذکر و اذکار مونځ وغیره شروع کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بل په سینه کې يې دی اور لیونی کړی دی
ستا د ناکامې مینې زور لیونی کړی دی

په هغه ځوان باندې نشو هیڅ تاثیر ونکړلو
ای جینۍ ستا یوه پیغور لیونی کړی دی

وایي ولاړه مې بیغم بیغمه خوب ته پریدې
لیونۍ ستا د بنګړو شور لیونی کړی دی

مور يې خیرۍ ورته بلا بلا بلا وکړلې
چا چې زما د زړه ټکور لیونی کړی دی

مسافري ته شو روان بچیان ژاړي ورپسې
د خپل او پردی بې شمیره پور لیونی کړی دی

د ورځې کار کړي مزدورۍ رزق حلال ګټي
دشپې سوچونو د خپل کور لیونی کړی دی

خفه به ولې نه وي او خفګان به ولې نه کوي
چې ستا دمستو سترګو تور لیونی کړی دی

مینه خپلوي او ملګرتیا ټول خرسېږي اوس
رضوان ددوه وو ورځو ورور لیونی کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسمت کې به همداسې وو خفګان د څه لپاره
چې نه کېږی بیا نــــه کېږی ارمان د څه لپاره

هېڅ خوند د یارانې نشته پــــــه زوره یې کومه
چې شونډې په کې ښکل نه کړې جانان د څه لپاره

دهر چا په غمونو کې مــــې ځان وو خپل هېر کړی
چې سخته کې په درد نه خوري خپلوان د څه لپاره

په ژوند خو هېڅ باور نشته نن یو سبا به نه یو
نو ولې بیا غرور کړې په خپل ځان د څه لپاره

چې نه کوې مینه مه کوه د زور خبر خو نه ده
رضوان ته نو په شا کــتــل قربان د څه لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارمان يې په رضوان پسې ارمان پاتې شوی
یو درد يې په سینه بې درمـان پاتې شوی

بلها زړونه يې مات کړل د بلها زړونو قاتل شو
خـــــو ستا زورور حسن ته حیران پاتې شوی

په کلی کې مشهور چې په لوفر او په بدمعاش وو
هــغــــــــه ځوان لیـونی په بـیـابان پاتې شوی

د هرچا په غمو کې به اول صف کې ولاړ وو
اوس سخته کی تنها او پریـشـان پاتې شوی

سر ښکته يې راځوړند کړ ستا د کلی رقیبانو
رضوان ورته بــــــې جوابه بې زبان پاتې شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې دنيا لـــه خامو خامو رابطو
زړه مې شين دی له تمامو رابطو

دلته هرڅوك تر مطلبه درسره وي
ما ځان وخوړ پـــه ناكامو رابطو

نفرتونه د غيرت په معنی بولي
مينه نوم شو د بـــدنامو رابطو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غـــم او درد د غریبۍ ژوند او ژړا ته
کاشکې هیڅ نه وی راغلی زه دنیا ته
زمـــــــاهم نوی ځواني نري بریتونه
خو په یوه سترګك يې پورته کړم هوا ته
د مات شوي زړه تاوان له چانه واخلم
زړه مــــې وسپارمه بیا کومې بلا ته
یو جدا شوې بل دې تور راباندې کېښود
زه نـــــــــو وژاړم ستا کومې ناروا ته
ته نو زمـــــــا د حاله څه خبر يې یاره
خدای دې مه مجبوروه د غم خندا ته
إن شاء الله زه به پاچا شمه دې زړونو
ضرورت لـــــرم د مور یوې دعا ته
وفا نه ده پاتې هیچا کې قسم دی
رضوان ووایــــم د زړه رازونه چاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې مې وژنې ګناهګارې سترګې مه راړوه
لیونی کېږمه خومارې سترګې مــــه راړوه

همداسې پټې سترګې ودریګه خبری کـــــوه
صنمه جار شمه هوښیارې سترګې مه راړوه

ګوزار دغشې غوندې زما په زړګي ولګیږي
ظالمې مه کوه خونکارې سترګې مه راړوه

ستاسترګې تېزې دي د بنګو کوکنارو نه هم
زه نشه کېږمه ای یــاری سترګې مه راړوه

د خوب محرومه کړمه ستا زنګیدلو سترګو
ناقراریۀ مې ستا قــرارې سترګې مه راړوه

رضوان ته وخانده دلبره بچای تېت به ګوري
دغه رنجو باندی سینګارې سترګې مه راړوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مــږه خپـل ژونـد کـوه جـانــان لا پـه کې څه ته وایی
شني سترګې سرې شونډې پیزوان لا پـه کې څه ته وایي

شبګیرې شپې یـاد دهغې او تـر سـهـاره ویخ ناست
کـاږه بـاڼه پسته څنګل ښـامـار زلفان لا پـه کې څه ته وایي

نـرۍ مــلا قــد چــیــنــاري او انــاري اننګي
ګـیبې پرتـوګ جیـګ سیـنـډلان لا په کې څه ته وایي

شړنګ د پانزیب پیروی مخ زنې په سر یې شین خال
رضــوانــه پرې یې ږده لبان لا پـه کې څه ته وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راوګرځه د نوي ژوند احساس راکړه قربان
لویدلی یم درپورته مې کړه لاس راکړه قربان

ناهیلی د اشنا لــــــه دره راغلمه واپس
ساقي ګوره ښه نه یمه ګلاس راکړه قربان

که شونډې راته نه راکوې مـــــه یې راکوه
دا غیږه خو بیا لږه په اخلاص راکړه قربان

خاونده!دغه نور خلك په خپل منځ کې تقسیم کړه
دا یو نفر زما لپاره خـــــــــاص راکړه قربان

په خیال کې مې درونغاړه غزل مې کړه دې مینې
رضوانه د لفظونو نــــــــــه لباس راکړه قربان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې خپل جانان د بل په غیږ کې ولید
نن زه پوه شومه چې شرك غټه ګناه ده

زه نه مړ یم نه ویخ یم نه ویده یـــــــم
فلج شوی یم چی یار رانه جدا ده

د زړه کور مې د غمونو هدیره شوه
چې خبر شومه واده یې نن بیګا ده

هغه دنګ چنار بغل کې هغه کور کې
غږ مې واورید د یتیم غریب ژړا ده

کونډې مور یې د زړه درد نه ورته وویل
زویه غلې دنیا ډېره بې وفا ده

څه د لر او بر کیسې مو شروع کړې
مړه هېڅ نشته دا ټوله پښتونخوا ده

له لغمانه تر کابل او قندهاره
یو مو ژبه یو امیر یو مو وینا ده

په چهره باندې بدرنګه ده رضوانه
خو په زړه باندې شیشه غوندې صفا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه بربادې ورځې شپې دي اندېواله
شبگیرې دي شبگیرې دي اندېواله

نن یې بیا په انتظار کې شپه سبا شوه
څه بې شمیره یې دوکې دي اندېواله

ولې رانغلې ای ولې ولې ولې
دمظلوم زړه مې ګیلې دي اندېواله

په رښتیا رښتیا صفا صفا ویلو
لاس کی زما اوس زولنې دي اندېواله

په اور وسوزل ایرې ایرې ایرې شول
دا چیغارې د غزی دي اندېواله

که خدای راوستل وختونه بیا به ګورو
خیر که نن ستا بهانې دي اندېواله

زه خو ستا د سیالۍ نه یمه جانانه
زما خیمه ستا خو بنګلې دي اندېواله

نور به مینه نه کومه زه رضوانه
مینه دروغ دروغ یې وعدې دی اندېواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه مست خمار ګرځیدم
لکه چینار ګـــــرځیدم

چې جیب مې ډك وو صیبه
د ډیرو یار ګـــــــرځیدم

غربت بې لارې کړمه
کنه په لار ګـــرځیدم

د کور او کلی غــم ته
هر وخت تیار ګرځیدم

سخته کې یوازې پریخودم
له هرچا جار ګـــــــرځیدم

رضوان به تل نشه وم
په هر معیار ګرځیدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې زه درنه دیدن غواړمه ماته کړې بهانې
رقیب ته یې ولاړه هــــره ورځ د بام په سر

رباب مې خرسومه کاتکي ټوپك پرې اخلم
رقیب او جانان ولمه جوړه په دا ټټر

رضوانه یارانو کې خو مو هیڅ ګټه ونکړه
یاران راټولومه ځو ډېر لرې په چکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربه زړه مې راتنګ شوی ربه زما دې زړه قرار شه
ربه ستا عاجز بنده یم ربه تـــــه مې مددګار شه

ربه زه په ډېرو هیلو یمه ستا در ته راغلی
ربه ته زما دې تورو تورو شپو لره سهار شه

ربه شمه زه قربان ستا له راکړو نعمتونو
ربه ستا شکر ګذار یم ربه ته زما دلدار شه

ربه ستا د دین دعوت ته راوتلی خه ډاډه یم
ربه مل می د سختیو زما مل په هره لار شه

ربه ته د لیوني رضوان هر درد لره دوا شه
ربه دا دنیا زه نه غواړم په هغه دنیا مې یار شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د رڼاګانو دغه ښار راته دا زړه خوړین کړی
قسم په خدای مطلبي یار راته دا زړه خوړین کړی

چیرته به زه ستا په وعدو بیا اعتبار ونکړمه
لاليه هر وخت انتظار راته دا زړه خوړین کړی

منافقت کوي زمــــا او د جانان په منځ کې
دا بې غیرت دوس ریبار راته دا زړه خوړین کړی

له مور او پلاره لــــه خپلوانو او له کلي لرې
مسافرۍ کې پردي کار راته دا زړه خوړین کړی

مرګه راځه کنه همدغه ښه موقع ده درته
ددې دنیا خلکو تیار راته دا زړه خوړین کړی

رضوانه بد او بې وفایي خو یې لاڅه کړې څه کړې
د دغه چــم دا وفادار راته دا زړه خوړین کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ژوند راسره لږ غوندې وفا وکړه لالیه
وعده که تا له ما سره رېښتیا وکړه لالیه

چشمانو ته راوړمه ستا رانجه له کوه قافه
که یوځلې دې په مړو ستر ګوخنداوکړه لالیه

جیګه نرۍ پزه یې ده غټې غټې سترګې
ریبار راته کیسه شپې ستا وکړه لالیه

شونډې په شونډو راته کېښودې پرون
روژه کې یې په ما غټه ګناه وکړه لالیه

ربه لیونۍ یـــــې کړې زما د زوی په شان
مور مۍ په لمانځه درته ښیرا وکړه لالیه

په نیمه لار دې پرېښودلو یاره مطلبي
رضوان سره دی ډېره ناروا وکړه لالیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر دی پرېږده ما خفګانه سرخوړلیه
څنګه پوره نشوې ارمانه سرخوړلیه

یارانه ده مړه جنګ په کې راځي
ګیلې څه ته کړې جانانه سرخوړلیه

تا خو زه یمه نور خیر ته کینولی
بنګړي مه غواړه له مانه سرخوړلیه

چې زما نشوه بوډا ته یې بیا ورکړه
ای زموږ د کلي خانه سرخوړلیه

چې په مینه کې دې ماتې وخوړله
بیا نشې مه کړه ای ځوانه سرخوړلیه

هرڅه هیر شو رانه یو ته نه هیرېږې
اخري ځل خدای پامانه سرخوړلیه

ځنکدن کې دې پوښتنه هم ونه کړه
رضوان لاړه له دنیا نه سرخوړلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تمام رنګونه مې په لاس کې غله دي
ژوند که د هـــــــرې پرې چال کوي

هغه چې موږ ته د ډېر اشنا ښکاري
په مونږه څه نـــا آشنا خیال کوي

درد به اخر له مانه څه جوړوي
چی سه هنر بـــه دا کلال کوي

رضوانه زما بربادي خوند وکه
هغه افسوس زما په حال کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لیونی زړه مـــــــې په نه خبره وران دی
موده وشوه چې په یوه دوه کې حیران دی

له تمامې ښارېې ځینــــــې خپه دی
له دې واړه انسانیت نه پښیمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې په غم غمجن وه نه یې کړو پرسان خدایه
څومره په زړه کلـــك دې راکړی ده جانان خدایه

د هېـريدلــو چـــل يې ماته را زده کړی نه وو
نور يې په ځان وم مېين کړی ډېر بې شـان خدايه

هره خـبــره هر يو كـار يې تـر مـطلبه وو بس
لکه يــــوســـف يې پـريښـودم په بيابان خدايه

ډاكـــتـــره ومــــنــــه د زهـــرو ستـــن راولګوه
هــسـې هــم يــمــه زه د ويـنــې سرطان خدايه

چې يې ريښې ريښې ګـــــريــوان په لاره ووينمه
ورولې ربــــه په رضوان پسې ارمـــــان خدايه

د زنده ګۍ چارو کې داسې يـــــم روان خدايه
منزل مې ورك دی پاتې کېږم له کاروان خدايه

هو ستا بنده يم هـــو شکر عبادت دې کوم
خو نور يم واړه انسانيت نه پښيمان خدايه

زمــــــــــا رحيمه خدايه وا زما كريمه خدايه
خپله مې وينې نور په ما شې مهربان خدايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربت مې ژوند لکه د تور ماښام په شان راتنګ کړه
د مخکې تګ لپاره شاته یـــــــــــــم روان خدایه
منم چې رب یې زما ته مې په هر څه پوهیږې
په رضوان رحم وکه ته یــــې که ودان خدایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن بیا د مینې ورځ ده او نن بــیـا په چا ماتم ده
نن بیا زړونه مات شوي دي راغلی پرې ستم ده
د مینې محبت فلسفه کفر ورتــــه ښکاري
د ژوند او د جنون فلسفه کبر ورته ښکاري
ارمان یـــــــــــې بایلوی د ژوند تورو تیارو کې
ددغې زمانې خلکو کې اوس مکر ورته ښکاري
دا چا چـــــــــې دردولی همهغه بنې ادم دی
نن بیا د مینې ورز ده او نن بیا په چا ماتم ده
ارمان یـــــــــــې بایلولی دی له ټولو مرور دی
ته دغه سړی وینې در په در خاورې په سر دی
یوې لیونۍ مینې پرې جهان دی پریښی
په غرونو کې اوس ګرځي له جهانه مسافر دی
د سوز او د فریاد ټپې کوي په زړه یې غم دی
نن بیا د مینې ورز ده او نن بیا په چا ماتم ده
نن بیا د مینې ورځ ده څو دردونه جوړوم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښکو سره یو ځای سو ګیلې راټولوم خو
له پاك الله نه ښه ژوند درته غواړمه شیرنې
یو څو ګود مات بیتونه په ډالۍ کې درلیګم خو
د بل چا زرګی مات نه کړې په خدای دا کار ناسم دی
نن بیـــــــا د مینې ورځ ده او نن بیا په چا ماتم دی
نن بیـــــا د مینې ورځ ده دي دردونه فریادونه
د چا لاس کې پرهر دی او د چا لاس کې اهونه
یو چا ارمان بایللی دی لږ لرې غوندې ناست دی
خو د چا لاس کې غاټول دی او د چا لاس کې ګلونه
رضوان لیونی ګوره جدا شـــــوی له صنم دی
نن بیا د مینې ورځ ده او نن بیا په چا ماتم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

بنګړیواله

د کابل ښار په دوهمه چهار راهی کې
تیریدلم ناڅاپي مې ورته پام شو
یوه پیغله دې ګلاب تر ګل نازکه
غونډه منډه په کمپله کې وه تاوه
له یخنې یې زنې دواړه کړپیدلې
او له غتو غتو سترګو یې ملغلرې تویدلې

یو وړه د اوړو بوجی یې هواره کړی
پری درجن درجن بنګړي له پاسه ایښي
په واورینه ځمکه دا وه ورته ناسته
ور روان شوم چې پوښتنه ترینه وکړم
د ژړا علت یې څه دی ولې ژاړې
او له کوم غم سره دا لاس او ګریوان ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ د ټوکو په انداز مې ورته ویل
بنګړیوالې بچیش ښې مزې دې وکړې
په یخنۍ کې هم خپل کار ته یې راوتې
د زرغون کمیس لستوڼی
یې ورجیګ کړ اننګو ته
اوښکې یې پاکې کړې مسکۍ شوه
ځوانه څه دي او څه غواړې

ما ویل هېڅ مې پکار نه دي
خو مورکۍ ته به بنګړي درنه لږ ویسم
خو اول به راته وایې ولې ژاړې
بیا مسکۍ شوه ویل یې چپ شه
راته وایه له کوم رنګه بنګړي درکړم
الله ﷻلوی دی غمشریك مې هم هغه دی

ډېرر شله شوم ما ویل ټول بنګړي دې اخلم
خو فقد دا راته ووای ولې ژاړې
لږ وخت غلې وه شروع شوه ویل یې واوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم کال دی دغه ځای کې
دا بنګړي دي خرڅوم یې
خو تر اوسه رانه هیچا دا پوښتنه ونه کړه
چې هر ځوان او سړی راشي
د جنسي خواهش غوښتنه رانه وکړي

ما ویل خیر ده خپه نشې
زه له هغه خلکو نه یم
ستا د زنې کړپیدو او ژړا راوستلم دلته
ویل یې نه نه زما وروره دا دنیا ده
په کې هر رنګ خلك شته دي
خو د ژوند کیسه مې واوره

زه د دولسو کلو وم
کور کې مشره ومه ځکه
نازولې د مور پلار وم
خپل مکتب ته به ورتلمه
ښه لایقه اول نمره وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ له مکتب راغلم
کور کې شور وو او غوغا وه
ژړاګانې وې د ښځو زړه مې ولوید
د بدن ویښتان مې جیګ شول
دروازې مخکې موټرې وې ولاړې
ور داخل شومه خپل کور ته
دوه کټو کې تابوتونه جوړه ایښي
ما ورمنډه کړه چې ګورم
یو مې پلار وه بل مې مور وه
کیسه لنډه درته کومه
په چاودنه کې دوی مړه شول
مکتب پاتې شو له مانه
څلور خویندی دوه مې ورونه
راترغاړې دي ورور جانه
دلته هره ورځ راځمه
چې ماښام یو مړی رزق ورته یوسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوففف رضوانه

بنګړیوالې له دنیا نه زړه راتور کړه
بنګړیوالې له هر چا نه زړه راتور کړه
بنګړیوالې له خندا نه زړه راتور کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

ټولګيواله !څه کيسې دي پوهنتون کې
اوس اول تشريح ته څوك اوچتوي لاس
خاموشي ده که شور هغسې لاجوړ دی
او دا ستاسې منځ کې څوك اول نمره دی
هو ريښتيا دوهم نمره او دريم څوك دی
د انا تومي استاد اوس هم غوصه وي
که په زړه يې څه د رحم اوبه توی دي
په چپنو کې نازکې جينکۍ به
په انګړ کې بيخي نه تر ستر ګو کيږي
ټولګيواله تاته شته د بيلتون پته
د کتاب نه ليرې والی مې زړه وژني
لکه مور نه چې د غېږې ماشوم واخلې
لور په لور وهي بچي پسې کوکارې
او په ژوند يې بيخي نه ورځې نور لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګیوله جهالت د څـــــو سړیو
پر مرۍ د ولس ناست لکه خپسه
د سپېڅلیو هیلو لارې یــــــــې تړلي
غواړي ژوند لکه تیاره کړي د خپل فکر
له نازکو پسرلي پسرلۍ نجونو
احترام غواړي د خپلو بدرنګیو
ډاروونکي په تذلیل د ولس روږدي
څو سړي لکه زومبیان لکه بګوې

ټولګیواله څه کیسې دي پوهنتون کې
زما ژوند خو اوس بیخي په بله واوښت
دریم کال دی کتابونو نه یم لرې
چپټرونو مې نیولي دي ګردونه
د قلم او کتابچې په ځای مې لاس کې
یا جارو وي یا څمڅه یا رپیده وي
زړه مې تنګ دی بیخي ډیر دننه کور کې
خپل زحمت او خپل درسونه چې رایاد کړم
زه یې کوم کوم حالتونه درته یاد کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نېږدې به شوې زمونږه ازموینې
تیروله به مو شپه تړوله په ویښه
ته فارغ شوې ارمانونه دې پوره شه
د خپل ژوند دا شان شوکت دې مبارك شه
ټولګیواله فراغت دې مبارك

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

د جمعې ورځ وه مبارکه چې اذان یې وکړه

ویل یې لمانځه ته راش پسې بیان یې وکړه

ما اودس وکوو په منډه منډه

بیا ور روان شوم دې مسجد په لورې

ورغلم دوه رکعته لمونځ مې وکړه

ملا صیب پورته کړل لاسونه دواړه

یو دمي چیغې شولې بم والوته

سترګې مې پټې شوې بې هوښه شومه

په ځان خبر نه وم چې څه شوي دي

چې کله سترګی می راوغړیدې

لږ شانتې ساه راکې راوغوړیده

په یوعاجل اطاق کې پروت ومه زه

خواکې مې نور زخمیان کټو کې پراته

دچا پښه نه وه لاسونه نه وه

ځان ته مې هیڅ نه کتل حق حیران وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چی کله ما خپل ځان ته وکتلې

له دې دنیا نه مې زړه تور شو خدایه

دواړه پښې یې راپرې کړې ولې

تخت کی بیهوشه شوم بیا پوه نه شومه

څو ورځې بعد چې په هوش راغلمه

سر ته ولاړ ډاکتر مې وویل چې

مړه یو کم څلویښت کسان شهیدان

شکرالحمدالله ته لا بلا ښه یې

ته خو ژوندی یې یو پښې دې نشته

چې ته په وخت مونږ ته راورسیدې

کنه ته هم وې څلویښتم شهید

رضوان ویلي چې ارمان خدایه

چې بې پښو ژوندون به څنګه وکړم

زمونږ دوه دانی پښې دي په مونږ سه وطن اباد وه

دا وطن دی سر پا وی دښمنان یې بیخي زیاد دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

د شپې ناوخته وخت وه
۲ نیمې ۳ بجې وې
سلام مې وګرزو
لاس مې دعا ته جیګ کړه
بیخي سکوت غالب وه
د ساعت ټک ټک به مې
د سر ماغزه خوړول
لګ مې دقت وکوه هوا بیخي یخه وه
بحر توغل شروع وه ورسره واوره هم وه
لړیا شوم ځانه سره
ما ویل رضوانه یاره
د واورې هاغه خوند وه
لکه په واورې باندې
کله ما هغه ویشتله
کله یې زه ویشتلم
کله مو یو بل څخه
په سرکونو باندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډې را منډې وهلې
لکه نشه چې وو موږ
داسې خندام کوله
واورین سړی مو جوړ کړه
ما په هغې تشبیه کو
هغې په ما تشبیه کو
هغې ویل تا غوندی دی
ما ویل هغې غوندې دی
لږ مروره شوله
ویلی زه لاړم درنه
ته هم ابلې سره په سرکه کې کینه
په همدې سوچ کې یو دم
له سوچ مې خیز ووهه
په همدې وخت کې مې چې
خپل جانماز ته پام شو
خیال نه را ووتلم
سه بې اختیاره غوندې
د جانماز سر ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ژړغوني غږ کې
دا زمزمه مې وکړه چې

ما په تهجدو کې له خدای غوښتې
خو کبرجنه یاره دعا مې قبوله نه شوه

که په تهجدو او لمونځو وای
اوس به زما په نامه ښار کې یادیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د باران غږ مې په عذابې تا را یادی
خفه موزیك او نیمه شپه مې ځوری
تا رایادی
چـــــې ووینم په سرك زه دوه میینان یو ځای
زه یې نه بښم په درد مې مالگه تویوي تا رایادی
د باران غږ می په عذابی تا را یادی
د شپې شبگیر شـــم خوب حیران کړم سهار کار ته لاړشم
خوب مې په کار کې ډېر تنگی زړه می گرموي تا رایادی
د باران غـــــږمې په عذابی تا را یادی
چی لږ بیرون ته یمه ښه یم گوزاره کومه
چې کور ته راشم میخانه مې یادی درد می یادی تا رایادی
د باران غږ مې په عذابی تا را یادی
د شپې یوې بجې نه ستا غم سره لاس گریوان یم
سهار مې مور ملامتی بیچارگی خپه کی
د باران غږ مې په عذابی تا را یادی
رضوان بیخي ناهیلی شوی یم له ژونده پخدای
چې نه وینمه په کې ستا سترگې او بانه لیونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باران غږ مې په عذابی تا را یادی
ته ښه بیغمه گرزه ژوند نه دې خوندونه اخله
رضوان نیازی دې په یوه یوه لحظه کې یادی رب ته یادی
د باران غږ مې په عذابی تا را یادی

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library